

naar Strejker udbrød? Det var Programmet for det kristelige Forbund og er det formentlig den Dag i Dag, hvad jeg maa antage efter den Sammensætning af Arbejdsgivere og Redaktører og en halv Snes Murersvende, som dette Forbund har. Forsøget førte ikke til stort, hverken i sin Begyndelse eller senere. Dette hæslelige Organisationsmisfoster nød mere Berømmelse, end det nogen Sinde har været værd, selv for sine Medlemmer. At Arbejderne nægtede at arbejde i Stue eller paa Stillads sammen med Folk, der havde vist deres Karakter ved dette her nævnte Forsøg, er da saa rimeligt. Det er ganske, som Arbejdsgiverne bærer sig ad. Det var efter bedste Mønster, naar Arbejderne i Esbjerg og andre Steder sagde: Vi vil ikke sidde i Stue sammen med de Folk, som falder os i Ryggen, og naar Murerne paa Stilladserne sagde: Vi vil ikke have dem herop, der ikke vil være i Fagforeningen og betale deres Kontingent, men kun vil have Fordelene og kunne falde os i Ryggen, naar det passer dem. Det var ganske, som Arbejdsgiverne nu bærer sig ad, naar Murersvende, Tømrere eller Skrædere, eller hvad det var for Folk, stillede sig paa denne Maade overfor dette Forbund. Denne kristelige Organisation har da heller aldrig faaet nogen som helst Betydning, Antallet af Medlemmer, hvoraf mange er Mestre og Redaktører og andet. er, som vi ved fra Forhandlingerne om Arbejdsløsheds-kassen, ganske ubetydeligt. Men naturligvis, til en større Tale her en Gang imellem kan det jo altid anvendes.

Som karakteristisk Eksempel skal jeg yderligere nævne om dette Forbund, at i Efteraaret 1924, da der havde været en Række Stridigheder, under hvilke dette Forbund spillede en Rolle, søgte Forbundet at rense sig ved en Retssag imod „Social-Demokraten“ i Holstebro. Bladet havde brugt det særdeles træffende Udtryk om dette Forbund, at det var en Judasforening. Et Par Linier af Domspræmisserne fra den Sag, der førtes ved Byretten i Holstebro, tør jeg maaske vente Formandens Tilladelse til at oplæse. De er saa rart karakteristiske for, hvorledes Dommeren saa paa denne Organisation. Han siger i Præmisserne: „Saaledes som Arbejdsforholdene har udviklet sig i hele Verden, har de ført med sig, at det baade for Arbejderne og Arbejdsgiverne har vist sig nødvendigt, i alt Fald formaalstjenligt, at samles i to store, overfor hinanden staaende Organisationer, der kan afgøre Konflikter paa ensartet Maade, . . . det er paa Baggrunden af disse Bestræbelser for Sammenslutning, at Modsætningen

med Kristeligt Dansk Fællesforbund og Fagforeningerne maa ses, og her synes ikke at kunne bestrides, at Arbejderpartiet og dets Ledere har kunnet komme til at se paa Kristeligt Dansk Fællesforbund som en Forening, der kilede sig ind imellem de store Organisationer, og hvis Virksomhed turde have til Hensigt at virke splittende paa Arbejderpartiet.“

En Splittelsesforening, det var altsaa den Karakteristik, Dommeren mente det rimeligt at give, da han skulde bedømme Kristeligt Dansk Fællesforbund, og disse Betragtninger af Dommeren burde i Virkeligheden alle kunne slutte sig til. Navnlig synes jeg unægtelig, at Venstre maatte føle sig forpligtet paa anden Maade end paa den Maade, det ærede Medlem Hr. Slesbager gav Udtryk, thi foruden Fagforeninger findes her i Landet jo andre Organisationer, der beskæftiger sig med økonomiske Spørgsmaal. Hvad mener man f. Eks. om en Skrivelse, som Arbejdsgiverforeningen udsendte til sine Medlemmer efter den store Lockout i Aar? Det hedder i den: „Saa fremt De for Tiden maatte benytte en uorganiseret Mester, er det Deres Pligt at opfordre ham til straks at indmelde sig i Centralforeningen og, for saa vidt han ikke vil gøre det, da at meddele ham, at De i den Anledning ikke vil kunne handle med ham i Fremtiden. Under de Forhold, som Arbejdsgiverforeningen har haft og har at kæmpe med paa Arbejds-markedet og paa Lovgivningsomraadet, er det en bydende Nødvendighed, at de organiserede Arbejdsgivere støtter hinanden til det yderste, og vi maa derfor paa-lægge Dem at yde Centralforeningen og derigennem hele vor Organisation den Støtte, vi har anmodet Dem om. Vi tillader os at imødesee de Bemærkninger, nærværende Skrivelse maatte give Dem Anledning til, samt Meddelelse om, hvad De i Anledning af vor Henvendelse har foretaget Dem. Langkjær.“

Langkjær, den Mand, der har underskrevet dette Brev, er vist Medlem af Partiet Venstre. I alt Fald kan jeg huske fra flere Aars Nytaarsreferater af Fester i Paladshotellet at have set fremhævet i Venstres Hovedorgan, at Hr. Langkjær hørte til de mest prominente Gæster ved Hovedbordet, hvor Skaalen blev udbragt for Nedsættelse af Arbejdsløshedsunderstøttelserne. Hvis det ærede Venstreparti derfor for Alvor vil værne Erhvervs- og Arbejdsfriheden, synes jeg, at det ærede Parti skulde lade Hr. Langkjær begynde. Det vilde være rimeligt. Ligesom det ærede Medlem Hr. Fraenkel før talte om, at vi skulde lade muge